

De Guanche-cultuur onderhield een kenmerkend begrafenisstelsel als een typische opstelling naar sekse: mannen in rugligging en handen parallel aan het lichaam, terwijl de handen van vrouwen op het schaambeek geplaatst werden.

Daarnaast werden ze begraven met grafgiften, mogelijk met de voorwerpen die ze bij leven gebruikten. De Guanchen hadden een levensverwachting tussen de 30 en 40 jaar.

La Fortaleza kende een bloedig einde. Tijdens de conquista in 1843 vormden ze de laatste vluchtplaats voor de Guanchen. Ze hielden zich verborgen in de 25 m lange grot.

Toen de Guanchen in Fortaleza werden ontdekt werden ze aangevallen door de Spanjaarden. De Guanchen zagen hun aanvallers van ver afkomen. Vrouwen, kinderen, zieken en bejaarden bleven in de grot. Alle andere mannen daalden de berg af om het op te nemen tegen de Spanjaarden.

Evenwel werden alle Guanchen door de Spanjaarden afgemaakt. Alle Guanchen die de slachtpartij zagen gebeuren vanuit de grot, zijn toen gezamenlijk naar beneden gesprongen, de dood tegemoet.

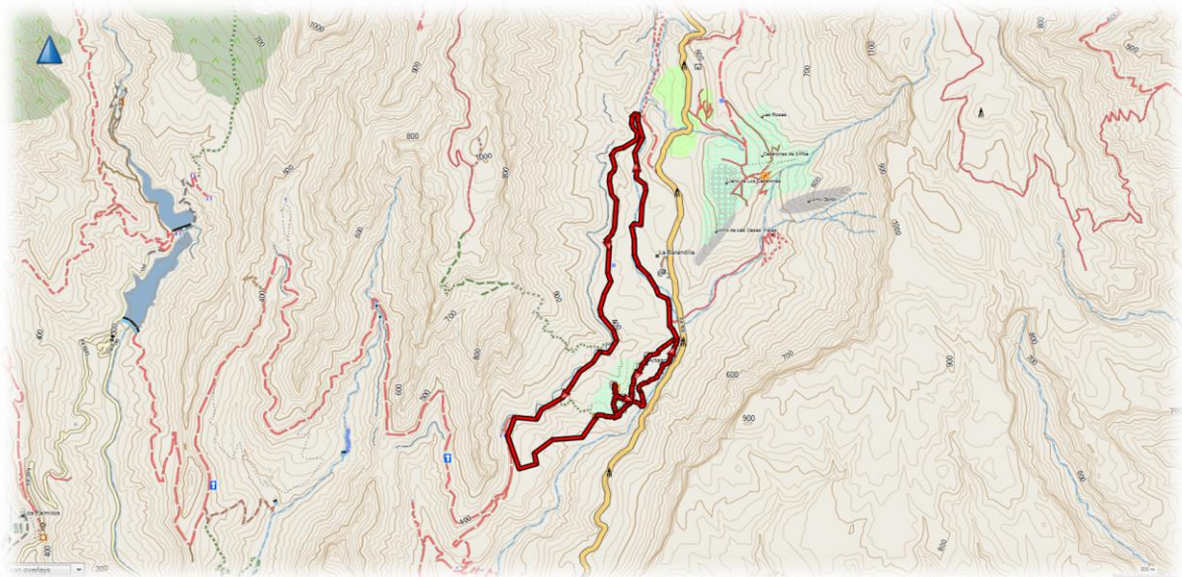
De Guanchen waren moedig maar waren in het geheel niet opgewassen tegenover de Spanjaarden. De Guanchen hadden immers geen wapens. Hun enige verdediging was gooien met stenen en slaan met stokken.

Dinsdag 16 januari 2018

- Soort : Luswandeling
- Plaats : Arteara
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 4 uur

Vanuit de vakantieoord in het zuiden komt men snel in het bergdorp Arteara. De met palmen begroeide, waterrijke kloof werd al in de pre-Spaanse tijd bewoond.

Het dorpje geeft een dode indruk, we komen er geen mens tegen. Nu ja, veel huizen staan er niet en vermoedelijk werken de meeste inwoners in de toeristische centra aan de kust.

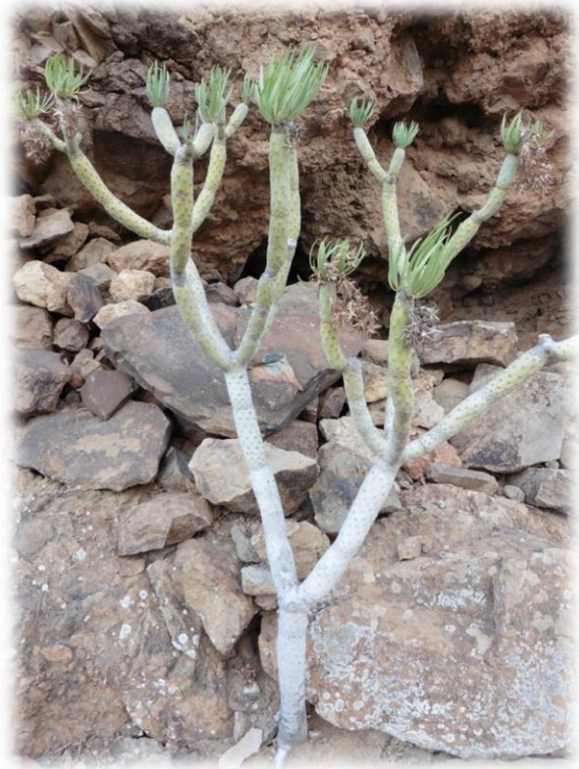
In deze steenwoustenij werden 809 graven uit de 5de eeuw voor Chr. tot de 17de eeuw blootgelegd. Onder de stenen werden de gewone doden weggestopt. Wie hoger stond op de maatschappelijke ladder, werd gebalsemd en gewikkeld in geitenhuiden. De goed bewaard gebleven mummies zijn te zien in een museum in Las Palmas.

In de buurt is er een boerderij met dromedarissen. Toeristen zakken dan ook af naar deze plaats om een tochtje te kunnen maken op een dromedaris.

Na onze wandeling brengen we een bezoek aan Puerto de Mogan. Het is een mondain haventje waar het altijd leuk slenteren is.

Zowel in de winter als in de zomer zijn de verkeersvrije straatjes prachtig versierd met bloemen en overal ruikt het lekker naar vers gebakken vis.

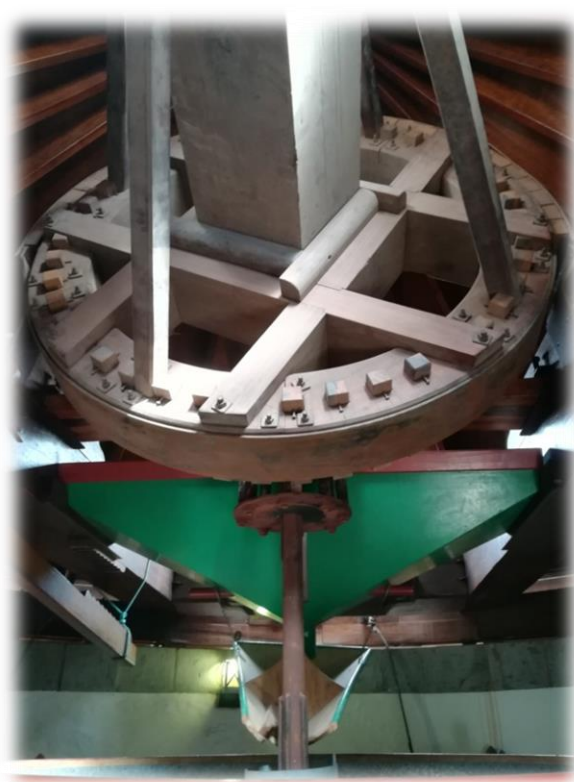

We brengen ook nog een bezoekje aan het openluchtmuseum van het dorpje El Molino de Viento. Dit dorpje is vernoemd naar de gelijknamige windmolen die je hier aantreft.

De molen is één van de laatste en fraaiste windmolens die je op het eiland Gran Canaria aantreft. De molen stamt uit het einde van de achttiende eeuw. Nadat de molen rond het jaar 1870 afbrandde heeft het meer dan een eeuw als een ruïne in het Dal van Mogán gestaan. Met behulp van sponsoring door een grote bank is de molen in het jaar 1998 helemaal gerestaureerd.

Woensdag 17 januari 2018

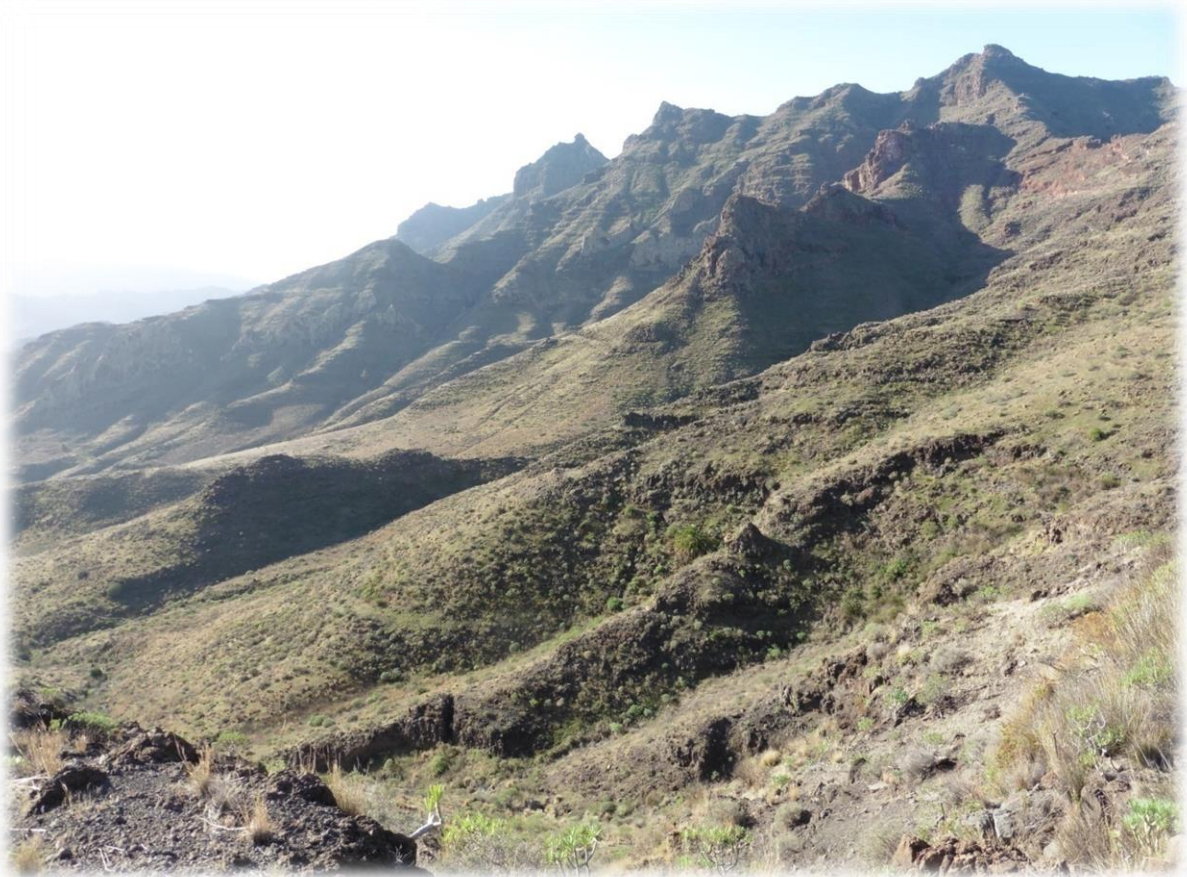
- Soort : Wandeling in lijn
- Plaats : Van Mogan naar Degollada de Tasarte
- Afstand : 8 km
- Stijgen : 700 m
- Dalen : 200 m
- Duur : 4 uur

Ter hoogte van de Barranco de Veneguera bij Fuente de los Azulejos zijn er rotsen met een bijzondere blauwe kleur. Fuente de los Azulejos betekent fontein van tegels, omdat de kleur doet denken aan Portugese tegeltjes.

De blauwe kleur is het resultaat van een oxidatieproces. Vlak naast de weg bevindt zich zo'n blauw-groene rotsformatie, maar als je goed rondkijkt in de omgeving zie je meerdere plekken waar blauw-groene banden afsteken tegen de bruine rotswanden.

Droge en kale hellingen contrasteren met het weelderige groen van het dal. Landinwaarts rijzen de verweerde bergwanden op van het centrale bergmassief.

We passeren ook een spookdorp waar nog enkele ruines van vroegere woningen staan. Evenwel is er ondertussen toch ook al een nieuwe woning gebouwd vlak naast een ruine.

Palmbomen hebben een schijnstam. De planten ontwikkelen een enkele stengel met één groeipunt. De stengel bestaat uit opeengestapelde bladvoeten en bevat geen bast. Hierdoor kan de plant ook niet in de breedte groeien, zoals echte bomen. Het is dan ook geen echte boom.

De citroenboom draagt vier maal per jaar vrucht, die ieder seizoen een andere kleur heeft. De vruchten in de zomer groeien van juli tot september en zijn groen. In de herfst en winter zijn de citroenen geel, zoals ze in de winkel zijn te vinden. In mei zijn de vruchten bijna wit van kleur en blijven dat ook. De citroenboom is de enige bekende boom die vier maal per jaar vrucht draagt.

De banaan op Gran Canaria is klein, zoet en zeer smaakvol en dus heel anders dan de grote, gele maar vaak “stroeve” banaan die wij kennen. Deze Chinese bananensoort werd in 1882 ingevoerd op het eiland en heeft geleid tot een explosie in de bananenteelt.

Een bananenplant of bananenboom is in werkelijkheid een kruid, 's werelds grootste kruid. Volgens de tuinbouwkundige definitie wordt de banaan echter tot de groenten gerekend. Volgens de culinaire definitie is het echter een vrucht, omdat de banaan als nagerecht dan wel als tussendoortje wordt gegeten.

Bananen groeien in tropische landen waar de temperatuur niet onder de 10°C komt. Onder normale omstandigheden duurt het ongeveer zeven maanden voordat er geoogst kan worden. Bananen groeien in een tros van wel 50 kg aan één bananenplant. Alle bananen in zo'n tros zijn tegelijk rijp.